

בלמ"ס

ערעור (מעצרים) 29/13

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

תא"ל דורון פילס - המשנה לנשיא

בעניין:

טור' ט' ט' - המערער
(ע"י ב"כ, סרן אבי פינרסקי; סרן תאה חרזי)

נגד

התובע הצבאי הראשי - המשיב
(ע"י ב"כ, רס"ן אלון הראל; סרן רפי רוזנשיין)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי מטכ"ל שניתנה בתיק מטכ"ל (מחוזי) 106/13 (סא"ל כרמל ווהבי – שופט) ביום 17.7.2013. הערעור התקבל.

כתבי עת:

מרדכי לוי, "הראיות לכאורה הנדרשות למעצר", משפטים, כרך לד (תשס"ד-תשס"ה) 549.

ה ח ל ט ה

רקע

1. כנגד המערער, טור' ט' ט', הוגש ביום 24.1.2013 כתב אישום, שבו מיוחסות לו שלוש עבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; עבירה שעניינה ניסיון לאינוס, לפי סעיפים 345(א)(1), 347(ב) ו-25 לחוק העונשין; שלוש עבירות שעניינן מעשה סדום, לפי סעיפים 345(א)(1) ו-347(ב) לחוק העונשין; עבירה שעניינה ניסיון למעשה סדום, לפי סעיפים 345(א)(1) ו-25 לחוק העונשין וכן שתי עבירות שעניינן מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. בכתב האישום נטען, כי ביום 22.12.2012, בבית החייל ברמת-גן, עשה המערער במתלוננת מסכת ארוכה

של מעשים חמורים, בניגוד לרצונה, וביניהם, בין היתר, בעל אותה ללא הסכמתה וביצע בה מעשי סדום.

2. המערער נעצר כבר ביום 25.12.2012 לצורך חקירה. עם הגשת כתב האישום, ביקשה התביעה הצבאית לעצור את המערער עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, אולם חלף זאת, הוארך מעצרו, מעת לעת, לתקופות קצובות. בחלוף למעלה מחמישה חודשים מיום הגשת כתב האישום, שבה התביעה הצבאית וביקשה בבית הדין קמא כי המערער ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. במעמד זה, התנגדה ההגנה לבקשת המעצר כאמור, אך בית הדין קמא מצא לקבל את בקשת התביעה הצבאית והורה על המשך מעצרו של המערער עד לתום ההליכים בעניינו. מכאן הערעור.

3. במקביל לדיוני המעצר כאמור, הגישה ההגנה לבית הדין המחוזי בקשה לעיון בחומר חקירה. על ההחלטה בבקשה הוגש ערעור. במסגרת הדיון בערעור, לאחר הערותיי, ערכה התביעה הצבאית בירור עם המתלוננת בנוגע לזהותו של ד', בן-זוגה לשעבר, שאותו הזכירה במהלך אמרותיה בחקירה בנוגע לאירוע תקיפה מינית קודם שחוותה, לטענתה (אציין כבר עתה כי, כפי שיפורט להלן, למתלוננת כמה גרסאות בקשר לאירוע זה, בחלקן היא מתארת את האירוע כאונס ובחלקן כמעשה תקיפה שלא הגיע כדי אינוס. לשם האחידות יכונה האירוע "תקיפה מינית"). פרטי זהותו של ד' היו מן הפרטים שביקשה ההגנה להעביר לעיונה. בירור זה הניב "התפתחות עובדתית מסוימת" בגרסת המתלוננת, שבעטיה הורתה התביעה למצ"ח לערוך השלמת חקירה. באמרה נוספת שנגבתה ממנה במסגרת זו, מסרה המתלוננת במצ"ח כי שיקרה בנוגע לנוכחותו של ד' באירוע התקיפה המינית הקודם שחוותה. במסגרת אותה השלמת החקירה נחקרה גם אחות המתלוננת, שמסרה דברים המחזקים את גרסתה של המתלוננת בתלונתה.

מסכת הראיות

4. חומר הראיות שעל-בסיסו הוגש כתב האישום, כולל את גרסת המתלוננת בחקירה, שהיא גרסה מפורטת, שבה נפרשה בהרחבה מסכת המעשים המיוחסת למערער, שנעשתה, לטענת המתלוננת, ללא הסכמתה ותוך הבעת סימני התנגדות ברורים מצידה. מנגד, מצויה בחומר הראיות גם עדות המערער, שלפיה ביצע את המעשים המפורטים בכתב האישום (למעט עניין אחד, כפי שיפורט להלן) בהסכמת המתלוננת.

5. לצד גרסאות המתלוננת והמערער, כולל חומר החקירה גם את תיעוד העימות שנערך בין המתלוננת למערער במצ"ח; אוסף מסמכים בעניינה של המתלוננת – מסמכים רפואיים, מסמכי ת"ש ופרט וכן מסמכים המתעדים את פגישותיה של המתלוננת עם

גורמי בריאות הנפש לפני ואחרי האירועים המתוארים בכתב האישום; וכן עדויות חיצוניות של מכריה של המתלוננת ובני משפחתה, שהעידו על אודות מצבה הנפשי לאחר קרות האירועים, לכאורה.

החלטת בית הדין קמא

6. בית הדין קמא מצא, כאמור, לקבל את עמדת התביעה והורה על מעצרו של המערער עד לתום ההליכים בעניינו. בית הדין קמא עמד בהרחבה על גרסתה של המתלוננת בחקירה, כמו גם על הסתירות שנמצאו בגרסאותיה, וקבע:

"... בדברי המתלוננת נמצאו סתירות מהותיות ביחס לתקיפה מינית קודמת שעליה דיווחה לגורם החוקר, ושאיננה קשורה בנאשם. ביחס לאותה תקיפה מסרה המתלוננת תחילה, כי במהלך אותו אירוע, שבו הותקפה לכאורה מינית על ידי אזרח שאיננה מכירה, הגיע למקום חבר העונה לשם... (ד') והציל אותה מפני התוקף. כך אף מסרה המתלוננת לגורמי מהו"ת ולגורמי ברה"ן שעיימם נפגשה לאחר אותו אירוע (והרבה לפני הגשת התלונה בגין תיק זה). אולם, במהלך עדות נוספת שנגבתה מן המתלוננת לאחר הגשת כתב האישום, היא מסרה כי... (ד') לא הגיע למקום האירוע כפי שטענה. המתלוננת אף מסרה, כי... (ד') היה מכר שאומנם אהבה מאוד, אולם 'לא היינו זוגי' אלא 'היינו יוצאים בערבי שישי מדי פעם'. לדבריה, היא 'הכניסה' את... (ד') לאירוע הקודם כדי שמשפחתה תסבור שהיה 'גיבור' שהציל אותה. יחד עם זאת, המתלוננת לא ידעה להסביר מדוע שרבה את שמו של... (ד') גם במסגרת המפגשים עם גורמי ברה"ן, ולדבריה יתכן כי 'זה היה הרגל מאז שסיפרתי למשפחה ולא ידעתי איך לעצור את זה'. המתלוננת הוסיפה במסגרת אותה עדות, כי סיפרה למשפחתה (לרבות לאם) אודות אותו אירוע באיחור משמעותי כאשר 'זה היה אחד הסיבות שעברתי לבית החייל'. אומנם העדות שנגבתה מאחותה של המתלוננת מאששת לכאורה טענה זו של המתלוננת, אולם מסמכי הפרט מלמדים, כי לכאורה אימה של המתלוננת ידעה על האירוע האמור בשלב מוקדם יותר".

על-אף ה"סתירות המהותיות", מצא בית הדין קמא כי קיימות ראיות לכאורה המבססות את העובדות הנטענות בכתב האישום:

"ראוי להזכיר כי 'החוק אינו מחלק בין ראיות לכאורה 'חזקות' עד כדי מעצר עד תום ההליכים לבין ראיות לכאורה 'חלשות' הטובות 'רק' לשחרור בערובה ולתנאי שחרור' (ע"מ 4/99 טורי שרמן נ' התובע הצבאי

הראשי... לפיכך, השאלה, היא, האם התשתית הראייתית הקיימת, ובכלל זה הסתירות שעולות מדבריה של המתלוננת... מקימה עדיין 'ראיות לכאורה' כדרישת הדין".

על שאלה זו, השיב בית הדין קמא בחיוב, בנמקו:

"ראשית, אותן סתירות לא מתייחסות לאירועים המתוארים בכתב האישום ואשר לגביהם קיימת מחלוקת בין הצדדים. שנית, המתלוננת לא 'היססה' להודות כי 'שיקרה' ביחס לדי' ולא ניסתה להתחמק מעניין זה במהלך החקירה. שלישית, וכפי שיפורט בהמשך, לדברי המתלוננת ביחס לאירועים המתוארים בכתב האישום קיימים חיזוקים חיצוניים משמעותיים – לרבות בגרסת הנאשם – שיש בהם כדי להחליש באופן משמעותי את הטענה כי מדובר בתלונת שווא. נוכח האמור... הרי שאין לקבוע בשלב הנוכחי כי סתירות אלו מכרסמות באופן כה משמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית...".

בהמשך, סקר בית הדין קמא את העדויות החיצוניות הקיימות בחומר החקירה, שיש בהן כדי לחזק את גרסת המתלוננת. כך, למשל, העידה שותפתה של המתלוננת לחדר בזמן האירועים, כי למחרת הלילה שבו התרחש האירוע נשוא כתב האישום, המתלוננת אמרה לה "בטון מתנצל" כי הנאשם היה בחדר ולאחר מכן סיפרה לה על קרות האירועים הנטענים בכתב האישום. כך גם, מסרה מנהלת בית החייל לחוקרי מצ"ח, כי למחרת אירוע האונס הנטען, בשעות הבוקר, המתלוננת ביקשה לדבר איתה ביחידות ו"התחילה לבכות, לקח לה איזה 5-7 דקות עד שהיא התחילה לדבר", וכי גם בהמשך השיחה המתלוננת הרבתה לבכות. עדויות חיצוניות נוספות נגבו גם משותפה נוספת של המתלוננת לחדר, ממפקדה של המתלוננת ומבעל תפקיד נוסף בבית החייל. בנוגע לעדויות חיצוניות אלה, מצא בית הדין המחוזי כי:

"אמנם עדויות אלו לא מהוות ראיות ישירות למעשים המתוארים בכתב האישום, אולם האמור בהן מחזק בצורה משמעותית את הגרסה שמסרה המתלוננת ביחס לאירועים".

7. אשר לעילות המעצר, קבע בית הדין קמא כי העבירות המיוחסות למערער מקימות חזקת מסוכנות, וכי בשל העובדה שהמעשים נעשו לכאורה במסגרת הצבאית, מתקיימת גם עילת המעצר שעניינה הפגיעה במשמעת הצבא. עוד נקבע כי בעניינו של המערער אין להתעלם מן החשש כי יימלט מאימת הדין, לנוכח העונש הכבד שצפוי להיות מוטל עליו, אם יורשע. בשולי החלטתו עמד בית הדין קמא הנכבד על פרק הזמן המשמעותי שבמהלכו מוחזק המערער במעצר, בטרם התחילה שמיעת הראיות

בעניינו, וקבע כי על אף שעובדה זו מהווה שיקול מרכזי במסגרת השיקולים, אין זה השיקול הבלעדי שעל בית הדין לשקול. בית הדין קבע כי אין בחלוף הזמן מהגשת כתב האישום כדי להצדיק את שחרורו של המערער לחלופת מעצר.

טענות ההגנה בערעור

8. ערעור ההגנה על החלטה זו עומד על שני אדנים. האחד, הוא טענת ההגנה בדבר "פגמים מהותיים בראיות", המצדיקים, להשקפתה, את שחרורו של המערער לחלופת מעצר. השני, עניינו ב"התמשכות ההליכים בתיק, שלא באשמת הנאשם".
9. ראשית, נטען כי בית הדין קמא שגה בקבעו כי השקרים והפגמים בעדויותיה של המתלוננת אינם יורדים לשורש מהימנותה. נטען, כי אלה "פגמים גנטיים", המחייבים את שחרורו של המערער. בהקשר זה טענה ההגנה, כי לאור העובדה שעדות המתלוננת לבדה היא שעומדת בבסיס האישומים, לא ניתן להמשיך ולהחזיק את המערער במעצר, בשלב שבו אנו נמצאים, לאחר שהמתלוננת "לא היססה לשקר שקרים מהותיים" בנוגע לאירוע התקיפה הקודם שחוותה, לכאורה.
10. שנית, השיגה ההגנה על קביעת בית הדין קמא, שלפיה אין לשקרי המתלוננת השלכה על שאלת קיומן של ראיות לכאורה, משום שהמתלוננת לא היססה להודות כי שיקרה. בהקשר זה, הצביעה ההגנה על ההתנהלות שהובילה לחשיפת השקרים, שלא נחשפו ביוזמתה אלא "...מקום שבו הבינה המתלוננת כי ייתכן ותיתפס בשקר, ביקשה שהות על מנת לתכנן את התנהלותה...".
11. לעמדת ההגנה אין בעדויות הנוספות בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירועים הנטענים כדי לרפא את הפגמים שנפלו בעדותה של המתלוננת, "ומכל מקום הרי מקום בו עסקינן במתלוננת אשר לא אחת אובחנה ע"י גורמי ברה"ן כמי שהאפקט הנפשי שהיא משדרת אינו תואם את התכנים עליהם היא משוחחת... הרי שאין בדיווחים אודות סערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת לכאורה בסמוך לאחר האירועים כדי לחזק את עדותה הבעייתית לכתחילה" (הכוונה להתרשמות גורמי ברה"ן מהמתלוננת לאחר הדיווח על אירוע התקיפה הראשון). כך גם, טענה ההגנה כי המתלוננת מתוארת על-ידי גורמי הפרט כמי ש"ההתנהגויות שלה אינן תואמות את הדברים שהיא מדברת עליהם(ם)". משכך, נטען, אין בדיווחים על אודות סערת הרגשות שבה הייתה נתונה, לכאורה, המתלוננת, בסמוך לאחר האירועים, כדי

לחזק את עדותה "הבעייתית לכתחילה". על כן טענה ההגנה כי בשלב זה, שקריה המהותיים של המתלוננת מעוררים סימני שאלה משמעותיים בנוגע למהימנותה, ומצדיקים את שחרורו של המערער לחלופת מעצר.

12. נימוק נוסף בפי ההגנה, המצדיק, לגישה, את שחרורו של המערער, הוא התמשכות ההליכים בתיק, לאחר שהמערער עצור מזה למעלה מחצי שנה, מבלי שהחלה שמיעת הראיות. נטען כי התמשכות יוצאת דופן זו נובעת מהתנהלות לקויה של התביעה ומכך שהמתלוננת שינתה את גרסתה, נדרשה השלמת חקירה ונגרמה התמשכות נוספת של ההליכים המקדמיים בתיק. בהקשר זה נטען, כי, משטרם הועבר מלוא חומר החקירה להגנה, ומשלא ניתן, על כן, להתחיל בשמיעת הראיות בתיק, מעצרו של המערער, אם לא ישוחרר, צפוי להימשך עוד פרק זמן לא מבוטל. התמשכות ההליכים, לעמדת המערער, מהווה טעם ממשי, העומד בפני עצמו, לשחרורו לחלופת מעצר.

תגובת התביעה

13. התביעה הצבאית ביקשה להותיר את החלטת בית הדין קמא בעינה, על נימוקיה. נטען, כי בשלב המעצר אין לבחון את מהימנות המתלוננת בדקדקנות, אלא להותיר זאת לשלב הדיון בהליך העיקרי, לאחר התרשמות בלתי אמצעית של בית הדין ממנה.

דיון והכרעה

עוצמת הראיות לכאורה

14. המחלוקת בין הצדדים נוגעת בעיקרה לשאלת הסכמתה של המתלוננת למעשים. עם זאת, קיימת מחלוקת בין המערער למתלוננת גם בכל הנוגע לטיב היחסים ביניהם, עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום. המערער ציין בגרסתו, למן ההתחלה, כי התקיימה בינו לבין המתלוננת מערכת יחסים בעלת אופי מיני, בהסכמה, עובר לאירוע הנטען בכתב האישום. כך למשל, לפי גרסת המערער (שאותה המתלוננת אינה מאשרת), היה ביניהם מגע של מין אוראלי בהסכמה, כשבוע קודם. גרסתה של המתלוננת בנוגע לטיב היחסים עם המערער, לעומת זאת, היא גרסה **מתפתחת**. תחילה, מסרה המתלוננת כי היא והמערער נמצאים ביחסי היכרות "של היי שלום מה נשמע", כי לא נהגו לשוחח הרבה וכי היא כלל לא ידעה שהמערער מעוניין בקשר מיני או רומנטי עימה (ראו בעדותה מיום 24.12.2012). אולם, עם התקדמות

החקירה מסרה המתלוננת כי היא והמערער התנשקו בעבר פעמיים, וכי אכן ידעה שהמערער מעוניין בקשר עימה (ראו בעדותה מיום 31.12.2012).

15. באופן דומה, עיון מעמיק בחומר החקירה מגלה כי בהודעתה הראשונה של המתלוננת, מיום 24.12.2012 (עמוד 6), מסרה כי הייתה מתקשרת חזרה אל המערער, כאשר היה מתקשר אליה מטלפון של אחר ומבקש כי תתקשר אליו. לעומת זאת, במהלך העימות עם המערער מיום 26.12.2012, טענה המתלוננת כי הוא נוהג לרדוף אחריה ולהתקשר אליה, והמערער, בתגובה, מסר "כן, אני אומר לך תחזרי אליי, את חוזרת אליי!". לכך, השיבה המתלוננת בשלילה ("לא", עמוד 3 לתמלול העימות). בהמשך העימות, לאחר שהמערער שאל "... להראות לך את השיחות שהיא חוזרת אליי", הגיבה המתלוננת במילים "מה זה משנה אם אני חוזרת אלייך" (עמוד 28 לתמלול). אף כאן ניכרת התפתחות בגרסה, שתחילתה בכך שהמתלוננת מאשרת רק קיומה של הכרות שטחית עם המערער והמשכה, כשהיא מאומתת עם דברי המערער, אישור כי היה ביניהם קשר ממשי. כשעיקר המחלוקת נסוב סביב שאלת ההסכמה, טיב היחסים שבין המתלוננת למערער עובר לאירועים הנטענים בכתב האישום הוא פרט מהותי, שלגביו יש, כאמור, בגרסת המתלוננת התפתחות.

16. מגרסת המתלוננת עולות סתירות גם בעניינים נוספים. כמפורט לעיל, עולה מחומר החקירה כי חודשים מספר קודם לאירועים המתוארים בכתב האישום התלוננה המתלוננת, תחילה בפני מפקדה ואחר כך בפני גורמים מטפלים שונים, על מעשה אונס או תקיפה מינית שאינה עולה כדי אונס (גרסאותיה בעניין זה משתנות). היא סיפרה, כאמור, כי מיד לאחר מעשה התקיפה הגיע ד', בן-זוגה, והניס את התוקף. בהמשך, שזרה המתלוננת את ד', בפרטים רבים, לאורך זמן ובהקשרים שונים, בפגישותיה עם גורמי הטיפול, באופן שבו הוא מתואר כדמות מרכזית ומעורבת בחייה. לאחר הדיווח שמסרה המתלוננת על האירוע הקודם, לכאורה, שונו תנאי שירותה והיא אף קיבלה אישור ללון בבית החייל, כבקשתה. כזכור, בכל הנוגע לאירוע התקיפה הקודם שחוותה, הודתה המתלוננת כי **שיקרה** בעדותה בנוגע לנוכחותו של ד' באותו אירוע ("בעדות הראשונה שלי לגבי המקרה הראשון סיפרתי את הסיפור עם פרט שהוא שקר. ד' לא היה שם"). היא לא ידעה למסור פרטים נוספים על אודות מי שהיה, לטענתה, בן זוגה, ואף הודתה כי לא היה ביניהם קשר זוגי כלל, אלא כי נפגשה עימו פעמים בודדות בלבד (ראו עדות המתלוננת מיום 1.7.2013). המתלוננת נשאלה מדוע סיפרה כך, ומסרה כי "... אמרתי את זה מכיוון שכשסיפרתי למשפחה שלי לא רציתי שהם ידאגו והיה שם 'גיבור' שעזר לי לצאת מכל העניין". אלא, שמחומר הראיות עולה כי המתלוננת סיפרה על אודות נוכחותו

של ד' באירוע התקיפה הראשון, לכאורה, גם לגורמים נוספים – לגורמים הטיפוליים בצה"ל (פרט, מהו"ת, ת"ש וברה"ן), כבר קודם, עוד לפני שסיפרה זאת לבני-משפחתה (לגורמי מהו"ת וברה"ן סיפרה על נוכחותו של ד' באירוע התקיפה הראשון כבר בחודש פברואר 2012, ואילו לבני משפחתה מסרה כי סיפרה בחודש יוני 2012. ראו עדות המתלוננת מיום 1.7.2013). לא יכול להיות ספק, כי למתלוננת לא היה כל מניע או אינטרס "להגן" על הגורמים שטיפלו בה, והיא אכן לא הצליחה לספק הסבר מניח את הדעת, מדוע מסרה גרסה שקרית זו גם לגורמי הטיפול והחקירה (על נפקותה של הצגת גרסה שקרית ומפורטת של מתלוננת, בפני גורמים שונים, ראו ע"ע 67/06 סמל מימון נ' התובע הצבאי הראשי (2007), להלן – פרשת מימון).

17. בין היתר, מסרה המתלוננת במהו"ת ולרמ"ד פרט, כי לאחר אירוע התקיפה הקודם ד' הביא אותה לביתה וסיפר לאימה על האירוע שעברה. מאוחר יותר התברר, כי גם בעניין זה מסרה המתלוננת גרסה שונה בנקודה זו, שלפיה אימה כלל לא יודעת על קרות האירוע הקודם (עמ' 6 לעדותה של סגן הרטמן, קמ"ד נשים ות"ש, שורות 12-15). אף גרסת המתלוננת, שלפיה היא גורשה מביתה על-ידי אימה נסתרה על-ידי אחותה (ראו עמ' 5-6 לעדותה של סגן הרטמן, קמ"ד נשים ות"ש, שלפיה אחות המתלוננת מסרה שהמתלוננת בחרה ללכת בעצמה לבית החייל).

18. כך גם, נמצאו סתירות נוספות בדברי המתלוננת בנוגע לאותו אירוע תקיפה קודם. בפני הגורמים הטיפוליים כאמור, מסרה המתלוננת כי נאנסה באירוע התקיפה הקודם (שבו המערער אינו מעורב). אלא, שבגרסה שמסרה המתלוננת בהשלמת החקירה, אמרה על אותו אירוע קודם כי מדובר ב"הטרדה מינית שכמעט אונס", וכשנשאלה מה קרה באותו אירוע מתחילתו ועד סופו, השיבה "אני לא בדיוק יודעת מה היה. יש לי חור פה. אני עדיין מנסה לעבוד על זה עם הקפ"סית..." (ראו עדותה מיום 1.7.2013). בהמשך אותה עדות, שבה המתלוננת לגרסתה הקודמת בדבר אונס, כשמסרה כי "...חדר פעם אחת לאיבר מין". באופן דומה, מסרה המתלוננת לחברתה ולגורמי פרט ביחידה כי לא קיימה יחסי-מין עד לאירוע נשוא כתב האישום, שכן בתקיפה הקודמת "לא הייתה חדירה" (ראו עדותה של מש"קית ת"ש, רב"ט אסייג, מיום 27.12.2012 בעמוד 4).

19. אמנם, כפי שקבע בית הדין קמא, הבדיה שבה הודתה המתלוננת אינה נוגעת למעשים המיוחסים למערער בכתב האישום, אלא לאירוע תקיפה קודם, שלטענתה חוותה, ושלמערער אין כל קשר אליו. יחד עם זאת, שלא כקביעת בית הדין קמא, מצאתי כי לדברים השלכה גם על שאלת עוצמתן של הראיות לכאורה העומדות לחובתו של המערער. אבהיר – ראשית, במסגרת חקירת המתלוננת בנוגע לאירועים

הנטענים בכתב האישום, הזכירה המתלוננת את שמו של בן-זוגה, ד', על-מנת להסביר את התנהגותה במצבים הקשורים לאירוע נשוא ערעור זה. המתלוננת מסרה כי גרסת המערער, שלפיה ביצעה בו מין אוראלי בהסכמה, אינה יכולה לעמוד, והפנתה בהקשר זה ליחסיה עם ד', בן זוגה, וטענה כי "בכללי גם כשד' חבר שלי הקודם ביקש הוא ידע שאני לא עושה את זה כי אני לא אוהבת את זה" (ראו עדותה מיום 31.12.2012, בעמוד 5). בכך, למעשה, כרכה המתלוננת את גרסתה על אודות ד' באופן ישיר, בכדי לשכנע בצדקת גרסתה גם בנוגע לאירועים שקרו עם המערער.

20. יותר מכך, מעבר לקשר הישיר שיצרה המתלוננת בין אירוע התקיפה הקודם שחוותה, לטענתה, לבין האירועים הנטענים בכתב האישום, יש בהתפתחות שהוזכרה לעיל כדי לעורר תהיה לגבי מידת המהימנות שניתן לשוות לדברי המתלוננת, כולם, כבר בשלב זה. לטעמי, מהלך הדברים מחייב לבחון את גרסתה של המתלוננת, גם לגבי האירועים דנן, בדרך זהירה וביקורתית יותר, בשל החשש, שעליו מלמדת המתלוננת עצמה בהתנהגותה, שמא היא בודה פרטים גם לגבי המערער.

21. כמפורט לעיל, קבע בית הדין קמא כי לשקרי המתלוננת אין השלכה על עוצמת הראיות לכאורה, כיוון שהמתלוננת לא היססה להודות כי שיקרה. יש, לטעמי, קושי בקביעה זו. כמפורט לעיל, הודאתה של המתלוננת כי שיקרה לגבי ד' באה בעקבות השתלשלות עניינים, שאותה לא יכולה הייתה המתלוננת לצפות. כזכור, בעקבות הערותיי בדיון שנערך בפניי בשאלת היקף חומר החקירה שיש להעביר לעיון ההגנה, ערכה התביעה הצבאית בירור עם המתלוננת בנוגע לזהותו של בן-זוגה של המתלוננת, ד', שאותו היא הזכירה במהלך אמרותיה בחקירה. בירור זה נערך במענה לבקשת ההגנה לקבל פרטים מזהים על-אודותיו. בירור זה הניב "התפתחות עובדתית מסוימת" בגרסת המתלוננת (ראו הודעת התביעה מיום 30.6.2013), שבעטיה הורתה התביעה למצ"ח לערוך השלמת חקירה. באמרה נוספת שנגבתה ממנה, בעקבות ההתפתחות כאמור, מסרה המתלוננת במצ"ח כי "העדות הראשונה שלי לגבי המקרה הראשון סיפרתי את הסיפור עם פרט שהוא שקר. ד' לא היה שם" (ש' 1-3 לאמרת המתלוננת מיום 1.7.2013), ובהמשך לא ידעה למסור פרטים מזהים לגביו. דומה כי, במצב הדברים שנוצר, לא נותרה למתלוננת ברירה אלא להודות כי שיקרה לגבי ד'. חוששני, כי במצב דברים זה לא ניתן לומר שהמתלוננת "לא היססה" להודות בשקר, אלא נדחקה לעשות כן.

22. ישנו קושי גם בקביעת בית הדין קמא, שלפיה העדויות שבתיק על אודות התנהגותה של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע הנטען בכתב האישום מבססות את תשתית הראיות לכאורה. כזכור, כתב האישום מבוסס, בעיקרו, על גרסתה של המתלוננת

בחקירה. העדויות החיצוניות, הנוגעות להתנהגותה של המתלוננת לאחר האירועים הנטענים, נובעות כולן מדברים שמסרה המתלוננת לאותם גורמים ומאופן התנהגותה בפניהם. משמצאתי כי יש להתייחס בזהירות לגרסת המתלוננת, לאור הנסיבות הייחודיות שבמקרה דנן, הרי שגם העדויות החיצוניות, המבוססות, כאמור, על גרסת המתלוננת והתנהגותה, ראויות להיבחן באותו האופן. קיים קושי ממשי להעניק משקל להתנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע, לאחר שנוכחנו כי המתלוננת בדתה גרסה, וחזרה עליה, בהקשרים שונים ובפרטים, על פני זמן, בפני גורמים שונים. יפים לענייננו הדברים שנקבעו בפרשת **מימון**:

"...עדות מתלוננת מעלה סימני שאלה לא מעטים... ראשית, אין חולק, שהמתלוננת בדתה מליבה גרסה מפורטת... כמובא לעיל, מפי המתלוננת למד בית הדין המחוזי כי גרסת שווא הוצגה סמוך לאחר האירוע אף בפני המפקד התורן... ובאזני המפקדת הישירה... ומאוחר יותר גם בחקירת מצ"ח. בנסיבות ייחודיות אלה, קשה להעניק משקל של ממש לדברים שהשמיעה המתלוננת בפני חברותיה כמו גם בפני גורמי בריאות הנפש. על רקע זה אף התרשמות גורמי בריאות הנפש וחברותיה של המתלוננת טעונים היו בחינה במשנה זהירות, ואין ניתן להעניק להם משקל מהותי" (שם, בפסקה 9).

23. לכך מצטרף הרושם של גורמי ברה"ן, כי קיים לעיתים חוסר הרמוניה בין תלונות המתלוננת והחוויה הרגשית המצופה ממנה, לבין החוויה הרגשית שחוותה. בדומה, מצפייה בתיעוד העימות שנערך בין המתלוננת למערער, מתעורר הרושם כי ישנו פער מסוים בין הדברים הנאמרים על-ידה לבין אופן התנהגותה של המתלוננת.

האישום בנוגע למעשה סדום

24. דומה כי בעניין אחד מאשר המערער בגרסתו את גרסת המתלוננת, לכל הפחות על-פני הדברים. המדובר במעשה סדום שנעשה, כנטען, במהלך אירועי אותו היום, שלגביו מסר המערער גרסה, אשר ממנה עולה כי לא בירר עד תום את שאלת הסכמתה של המתלוננת (ראו גרסתו בחקירה מיום 25.12.2012, בעמודים 24, 26; גרסתו בחקירה מיום 30.12.2012 בעמוד 9, שורות [23-26](#); גרסתו בחקירה מיום 31.12.2012, עמ' 3). בעניין זה, טענה ההגנה כי "...במסגרת דינאמיקה של יחסי מין בהסכמה הדבר לא עולה לכדי עבירה...". ההגנה הפנתה לפסקי דין שבהם הוטלו על נאשמים עונשי מאסר מתונים, בגין עבירות של אינוס ומעשי סדום בנסיבות שבהן מעשה העבירה נעשה במסגרת יחסים שתחילתם בהסכמה. כך למשל, הטיל בית

המשפט העליון עונש מאסר בן שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות, בעניינו של מי שהורשע בעבירה של אינוס, של מי שהייתה חברתו לחיים וחברותם נפסקה, וכאשר המערער ביקש לחדש את החברות ביניהם והחל מחבק אותה, דבר שהוביל לבעילתה בניגוד לרצונה (ע"פ 5823/91 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.5.1992)). באופן דומה, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע בעבירות אינוס ומעשה סדום ואשר הוטל עליו עונש מאסר בן שלוש שנים, מחציתן בפועל והיתרה על-תנאי (ע"פ 2864/01 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 315 (2001)). באותו עניין, פגש המערער את המתלוננת במועדון לילה והזמינה ללכת עימו לרכבו. כשהגיעו לרכב, נעל המערער את דלתותיו והחל מנשק את המתלוננת בהסכמתה. לטענתה, בהמשך כפה עצמו המערער על המתלוננת למרות התנגדותה. באותו עניין, קבע כבוד השופט לוי –

"מכאן גם הנחתי שהמתלוננת לא זו בלבד שהלכה עם המערער מרצון, אלא שהיא ידעה שעלול להיווצר בינו לבניה מצב של קירבה, ואת האפשרות הזו היא לא דחתה, הואיל וככל הנראה היא תאמה את ציפיותיה, ואולי אף את משאלות ליבה. מכאן, שלפחות ביחס לשלב הראשון של האירועים אין לדבר על מגע שנכפה על המתלוננת, אלא כזה שנעשה בהסכמתה המלאה" [ההדגשה הוספה – ביה"ד הצבאי לערעורים].

25. בע"פ 7951,8281/05 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 7.2.2007), דן בית המשפט העליון במה שקרוי בפיו "אונס שתחילתו ברצון", וקבע כי לאישה נתונה הזכות, בכל שלב, להביע התנגדות ליחסי מין שהחלו בהסכמה, וכי עם העברת מסר זה יהיה בהמשך קיום יחסי המין משום עבירה פלילית חמורה. על-אף האמור, ולאחר שהרשיע את המשיב שם בעבירת אינוס חלף הרשעתו בעבירת מעשה מגונה, מצא בית המשפט העליון כי אין מקום להחמיר יתר על המידה בדינו של המשיב, בקבעו –

"... במקרה שבפנינו, על אף שגם בו נעבר הגבול הנורמטיבי אותו הציב המחוקק, לא מצאתי מקום להחמיר יתר על המידה בדינו של המשיב. אין בכוונתי לומר, כי בכל מקרה של אונס שתחילתו ברצון יש מקום לחרוג מרף המינימום שהציב המחוקק... בעניין זה התחשבתי במערכת היחסים המורכבת ששררה ביניהם ובעובדה, כי הם קיימו יחסי מין בהסכמה בעבר" [ההדגשה הוספה – ביה"ד הצבאי לערעורים].

בהתחשב בנסיבות אלה, מצא בית המשפט העליון כי אין מקום להתערב בגזר-הדין של בית-המשפט המחוזי, אשר גזר על המשיב ששה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

26. אין זה מן הנמנע כי אם יורשע המערער, בקשר למעשה הסדום, תוך קביעה כי המעשים שקדמו לו היו בהסכמה, העונש שיוטל עליו עשוי להיות מתון, ברוח הפסיקה שהודגמה לעיל. לכך, ועל רקע התמונה כולה, כמפורט לעיל, השלכה לעניין המעצר, לאור התמשכות ההליכים בענייננו, כפי שאפרט בהרחבה להלן.

הזיקה בין עוצמת הראיות לבין שאלת המעצר

27. בית הדין קמא נסמך בהחלטתו על שנקבע [בע"מ 4/99 טור' שרמן נ' התובע הצבאי הראשי \(1999\)](#), כי אין להכיר, לעניין חלופת מעצר, בסוג חדש של ראיות לכאורה, שאינן "חזקות" דיו, וכי יצירת סוג חדש כאמור תביא למצב שבו יוסמך בית משפט לנקוט דרך ביניים של שימוש בחלופת מעצר, במקרים שבהם עולים ספיקות בחומר הראיות. אלא, שזמן קצר לאחר מכן חלו התפתחויות בפסיקת בית המשפט העליון ובפסיקת בית דין זה. נקבע, כי על-אף שקיומה של חולשה בחומר הראיות אינה שוללת קיומן של ראיות לכאורה, יש בה כדי להצדיק לשקול ביתר שאת הסתפקות בחלופת מעצר. כך קבע כבוד השופט לוי בעניין **בנישו**:

"במקרים שאינם מעטים קיימות אמנם ראיות לכאורה באופן טכני, אך הן בעייתיות במידה המצדיקה, כשלעצמה או בהצטרפה לשיקולים נוספים, לשקול ביתר שאת להסתפק בחלופת מעצר... מכאן איפוא כי גם כאשר קיימות ראיות לכאורה... מקום שהראיות לכאורה הן בעייתיות, חלשות או גבוליות, או כאשר קשה להעריך את עוצמת הראיות לכאורה או את סיכויי ההרשעה, יש לשקול, במשנה תוקף וביתר שאת, להסתפק בחלופת מעצר, גם במקרים שבהם אלמלא הבעייתיות של הראיות לכאורה, לא היה מן הראוי להסתפק באותה חלופה." (ע"מ/11/02 [התובע הצבאי הראשי נ' טור' בנישו \(2002\)](#)). ראו גם, מהעת האחרונה, את [ע"מ 2/13 התובע הצבאי הראשי נ' סמל איזרלוב \(2013\)](#); וכן את [בש"פ 1918/01 מדינת ישראל נ' אבו כף \(לא פורסם, 8.3.2001\)](#); [בש"פ 3138/05 חסיד נ' מדינת ישראל \(לא פורסם, 3.5.2005\)](#); מ' לוי ["הראיות לכאורה הנדרשות למעצר"](#) עד תום ההליכים – בחינה נוספת ["משפטים לד \(תשס"ה\), \(549\)](#).

כך קבע גם בית המשפט העליון זה לא מכבר –

"יכול הטוען לטעון כי החוק אינו מבחין בין סוגים שונים של ראיות לכאורה ויש להישמר מיצירת סוג ביניים חדש של ראיות לכאורה, אשר בתורו יביא ליצירת סוג ביניים חדש של מעצר עד תום ההליכים. אלא שנראה כי דעה זו לא נתקבלה בפסיקה. ניסיון החיים מלמד כי חומר הראיות אינו שחור או לבן. בתוך המסגרת של

ראיות לכאורה להוכחת האשמה – כנדרש על פי ההלכה...יש משרעת רחבה של מצבים וגוונים...ואכן, הפסיקה עמדה זה מכבר על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר. בהשאלה מתורת הסעדים הזמניים במשפט האזרחי, קיימת 'מקבילית כוחות' בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר" (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 8.8.2011)) [ההדגשה הוספה – ביה"ד הצבאי לערעורים].

סיכום – ראיות לכאורה

28. לאחר שעיינתי בחומר החקירה ובכלל זה בקלטת המתעדת את העימות שנערך בין המתלוננת למערער – הגעתי למסקנה כי קיימת חולשה בחומר הראיות, המצדיקה, בהצטרף לעובדת התמשכות ההליכים, את שחרור המערער לחלופת מעצר.
29. כידוע, הכלל הוא כי בשלב המעצר עד תום ההליכים אין להכריע בשאלת מהימנות העדים ואין לדקדק בנוגע לסתירות העולות מדבריהם, אלא יש לבחון את חומר החקירה "על פניו" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 151 (1996); בש"פ 3961/06 זיאד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.5.2006); בש"פ 3176/05 אבוטראש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.4.2005)). ואכן, ככלל, די בגרסת המתלוננת ובעדויות התומכות בה כדי לבסס קיומן של ראיות לכאורה, לצורך מעצר עד תום ההליכים.
30. אלא, שלצד הכלל הרחב ישנם חריגים. כך, בנסיבות מתאימות, יהא זה מוצדק להידרש לשאלות של מהימנות ומשקל כבר בשלב המעצר (ראו למשל את קביעות בית המשפט העליון מהזמן האחרון בבש"פ 4301/13 בלטי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 14.7.2013) ובבש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 27.6.2013), וכן דברי בית המשפט העליון בבש"פ 5294/11 שללשוילי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 24.7.2011), שלפיהם "גם כדי לקבוע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, המצדיקה מעצרו של נאשם, נדרשת הערכה מסוימת של חומר הראיות".

31. ענייננו נמנה עם אותם מקרים שבהם אין מנוס מלהתייחס לשאלת מהימנותה של המתלוננת כבר בשלב המעצר. כמפורט לעיל, כתב האישום נסמך, בעיקרו, על דברי המתלוננת בחקירה. הראיות התומכות בגרסת המתלוננת, קרי – עדויותיהם של חברותיה ובני משפחתה – עניינן בדברים שבאו בפניהם מפי המתלוננת. מחומר החקירה עלה כי המתלוננת התלוננה בעבר על אירוע תקיפה מינית שחוותה, לטענתה. תלונתה זו, הגם שלא נחקרה על-ידי גורמי חקירה מוסמכים, טופלה בידי גורמים רבים בצה"ל (גורמי פרט, ברה"ן ומהו"ת). תלונתה הקודמת של המתלוננת בפני גורמי הטיפול, נמסרה על-פני זמן, לגורמים שונים ובפירוט רב. כבר בשעתה, נבחנה תלונתה של המתלוננת בזהירות. במהלך הדברים ציינו הגורמים המטפלים, כי התרשמו מ"חיילת מבלבלת... בפגישה מולה החוויה הרגשית לא תואמת את התוכן" (מתוך תדפיס מפגש עם גורמי ברה"ן מיום 14.11.2012). המתלוננת עצמה הודתה, במסגרת השלמת חקירה מאוחרת, לאחר שהוגש כתב האישום, כי היא **בדתה** מליבה פרט **מרכזי** באירוע התקיפה הקודם אשר לדבריה חוותה. כשנשאלה מדוע מסרה את גרסתה הבדויה, הוסיפה המתלוננת שקר נוסף לדבריה.
32. גרסתה של המתלוננת בנוגע לאירוע התקיפה הקודם, שבדיעבד, חלקים ממנה הסתברו להיות **בדויים**, מצביעה על **יכולתה של המתלוננת להציג גרסת כוזב מפורטת שוב ושוב, בפני גורמים שונים, באופן שמעורר קושי לקבל את גרסתה** לגבי האירועים שבכתב האישום **בבחינת "כזה ראה וקדש"**, **ללא בחינה ביקורתית ומדוקדקת שלהם כבר עתה**.
33. מול גרסתה של המתלוננת, עומדת גרסת המערער. על-אף חולשות מסוימות בגרסתו, עומד המערער על דעתו, למן תחילת החקירה, כי המעשים המתוארים בכתב האישום נעשו בהסכמת המתלוננת (למעט עניין אחד, כאמור לעיל). גרסת המערער נתמכת בעובדה שגרסת המתלוננת, בכל הנוגע ליחסיה עם המערער, היא **גרסה מתפתחת**. משכך, גם לשאלת ההסכמה, אשר תעמוד לבחינה מעמיקה בהליך העיקרי, יש להתייחס כבר בשלב זה באופן **זהיר**.
34. לאור כל האמור, מצאתי כי **בנסיבות הייחודיות** המתקיימות בענייננו, בחינה זהירה וביקורתית של גרסת המתלוננת ומהימנותה מובילה למסקנה כי ישנן כאן ראיות לכאורה העשויות להוליד הרשעה, אולם יש בהן קשיים משמעותיים והן בעייתיות מאוד.

התמשכות ההליכים

35. לצד הכרסום בתשתית הראיות לכאורה שבבסיס האישום כנגד המערער, נמצא המערער עצור מזה למעלה מחצי שנה, מבלי שהחלה שמיעת הראיות בתיק. אין ספק שמשפטו של המערער איננו מתנהל בקצב משביע רצון. מקורו של העיכוב בהליכים שעניינם עיון בחומר הראיות וההתפתחויות שנבעו ממנו – השינוי המפתיע בגרסת המתלוננת, בכל הנוגע לד', הביא עימו עיכוב נוסף, בשל הצורך להשלים את החקירה בעניין ולשוב ולדון בשאלת היקף חומר החקירה שאותו יש להעביר לעיון ההגנה. דומה, כי התביעה הצבאית "ניצלה" פרק זמן נוסף זה, והמשיכה בגביית עדות נוספת, של אחות המתלוננת לצורך חיזוק גרסתה של האחרונה (אך לא בדקה שוב את גרסת המתלוננת לגבי האירוע נשוא כתב האישום). בד בבד, הוסיפה התביעה לאסוף חומרי חקירה נוספים (חומרי פרט), עד העת האחרונה ממש.

36. שמיעת הראיות מתעכבת עוד, עד לקבלת כלל חומרי החקירה לידי ההגנה, ובכללם, פלטי שיחות טלפון, שאותם יש לקבל מחברות הסלולר השונות והדבר צפוי לארוך זמן. דומה, כי שמיעת הראיות אף היא צפויה להימשך פרק זמן לא מבוטל, הן בשל הצורך לשמוע עדים רבים והן בשל בקשת התביעה הצבאית שלא לקבוע את התיק לשמיעת ראיות במהלך פרק זמן נכבד בחודש אוגוסט, נוכח היעדרו של התובע. כמפורט לעיל, לגבי שאלת הפרק העובדתי שהביסוס הראייתי לו חזק יותר, אין זה מן הנמנע כי ייגזר עונש מתון.

37. בע"מ/72/08 התובע הצבאי הראשי נ' טור' פרג'ון (2008) קבע בית דין זה כי:

"ככל שמתארכת תקופת המעצר (באורח מוחלט ואף באופן יחסי לעונש הצפוי) מתגברת תחושת אי הנוחות המלווה את החזקת הנאשם במעצר סגור. בד בבד מתקרות עילות המעצר, אלו שעניינן מסוכנות ובמיוחד אלו שעניינן פגיעה במשמעת הצבא...".

כך גם, יפים לענייננו דברים שקבע בית דין זה בעניין אחר:

"במקרה שלפנינו, אמנם צפוי המערער, אם יורשע בדינו לעונש מאסר אשר עולה באורח משמעותי על תקופת מעצרו הסגור עד כה. דא עקא, שתקופת המעצר, עת בוחנים אותה ביחס לשלב במשפט בו אנו מצויים הינה ארוכה מאוד, ארוכה מדי... בנסיבות שכאלו – מקום בו אין לדעת אימתי יתחיל להתנהל המשפט ובוודאי שאין ניתן לצפות מתי יסתיים, מתווסף שיקול נוסף, המטה את הכף נגד המשך החזקתו של המערער במעצר " (ע"מ [51/10 רב"ט אזולאי נ' התובע הצבאי הראשי \(2010\)](#)).

38. אכן, ברגיל, מתקיימות היו בענייננו, במלוא עוזן, עילות מעצר כנגד המערער, שכן כשמדובר בעבירה של אינוס, מתקיימת, ככלל, עילת מעצר של מסוכנות, מלבד

במקרים חריגים (ראו למשל והשוו: [בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל](#), (לא פורסם, 10.9.2003); [בש"פ 3281/04 מדינת ישראל נ' סבן](#) (לא פורסם, 2.4.2004); [בש"פ 6273/05 ערוסי נ' מדינת ישראל](#) (לא פורסם, 6.7.2005)). כך גם, בנסיבות שבהן מדובר במעשים שבוצעו בתוככי המסגרת הצבאית, קמה גם עילת המעצר שעניינה הפגיעה במשמעת הצבא (ראו למשל ע"מ/3/03 רב"ט אסרף נ' התובע הצבאי הראשי (2003); ע"מ/1/06 התובע הצבאי הראשי נ' טור' אדרי (2006)). יחד עם זאת, כאמור, מצאתי כי **בנסיבות הייחודיות שלפניי**, החולשה בראיות לכאורה יחד עם התמשכות ההליכים, מצדיקים הסתפקות בחלופת מעצר. בהיות המערער חייל, החלופה האפשרית היא של מעצר פתוח.

סוף דבר

39. על כן, ולא בלי התלבטות (נוכח טיב העבירה המיוחסת והעובדה שתשתית הראיות לכאורה ממשיכה ועומדת), מצאתי לקבל את הערעור ולהורות על שחרורו של המערער למעצר פתוח. על-מנת לענות על מסוכנותו של המערער, מצאתי כי ראוי שהמערער יוחזק במעצר פתוח ביחידה המרוחקת דיה ממקום מגוריה וממקום שירותה הצבאי של המתלוננת. על כן, הצדדים מתבקשים לבוא בדברים ביניהם ועם הגורמים הרלוונטיים, ולעדכן את בית הדין באיזו יחידה, הממוקמת, לכל הפחות, במרחק של 200 ק"מ ממקום שירותה וממקום מגוריה של המתלוננת, יתאפשר להחזיק את המערער בתנאי מעצר פתוח, בפיקוח מספק. לאחר קבלת עדכון כאמור מהצדדים, תינתן החלטתי המשלימה בדבר מקום המעצר הפתוח.

ניתנה היום, כ"ט באב התשע"ג, 5 באוגוסט 2013 בפומבי ובמעמד הצדדים.

דורון פיילס, תא"ל
המשנה לנשיא בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ר י ם

ה ח ל ט ה

1. בהחלטתי מיום 5.8.2013 הוריתי על שחרורו של המערער למעצר פתוח, ביחידה המרוחקת ממקום מגוריה וממקום שירותה של המתלוננת. הנחיתי את הצדדים לבוא בדברים ביניהם, ועם הגורמים הרלוונטיים, ולעדכן את בית הדין באיזו יחידה, כאמור, יתאפשר להחזיק את המערער בתנאי מעצר פתוח, בפיקוח מספק.

2. בהודעתם הכתובה מהיום, מסרו סנגוריו של המערער כי ליחידתו של המערער, בה"ד 15, יחידת משנה הכפופה לה והמכונה "מפרשית", השוכנת בדרום הארץ, במרחק של כ-170 ק"מ מתל-אביב (התביעה מסרה כי הדברים על דעתה). מצאתי, כי יש בכך כדי לענות על הצורך בהרחקת המערער ממקום שירותה וממקום מגוריה של המתלוננת.

3. אני מורה, אפוא, כי המערער ישהה במעצר פתוח בבסיס "מפרשית". מזכירות בית הדין תדאג להעביר החלטה זו על אתר למפקד בס"כ xxx ולמפקד בה"ד XXX, שיפעלו להעברתו של המערער למעצר פתוח בבסיס מפרשית **עוד היום**.

ניתנה היום, ב' באלול התשע"ג, 8 באוגוסט 2013, בלשכה, ותועבר לצדדים על-ידי מזכירות בית הדין.

דורון פיילס, תא"ל
המשנה לנשיא בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ו ר י ם

חתימת המגיה: _____
העתק _____
סגן _____
קצינת _____
נאמן _____
סבטלנה _____
למקור _____
סוברנקו _____
הדין _____

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

דורון פיילס 54678313-29/13
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה